

Het kille doodskleed

- Robert Thomson

Het Kille Doodskleed

COLOFON

Copyright © 2016 Robert Thomson

Eerste druk

ISBN 978 94 63180 122

ISBN 978 94 63180 207 e-book

NUR 301

Omslag

Ontwerp: Annemarie barendregt

Foto: Menno Bausch

Afgebeeld model : Debora van den Berg

De namen en karakters in deze roman zijn gefingeerd. Elke gelijkenis met bestaande personen en gebeurtenissen berust op louter toeval

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag, in welke vorm of op welke wijze dan ook, worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, transmitted or stored in any form or by any means without written permission of the publisher.

www.rthomson.nl

Ander werk van Robert Thomson:

Een onverwachte erfenis (2012) roman,

paperback: isbn 978 94 91472 039 (ook als e-book)

De zwarte spiegel (2012) psychologische roman,

paperback: isbn 978 94 91472 206 (ook als e-book)

Een obsessieve drang (2013) psychologische roman,

paperback: isbn 978 94 91472 374 (ook als e-book)

De offerschalen van Satan (2014) spannende roman,

paperback: isbn 978 94 91472 664 (ook als e-book)

Proloog

Charlotte keek mij vragend aan. 'Ja, wat kijk je nou?' reageerde ik. Zoals ik altijd reageer als ze me zo aan zat te kijken alsof ze mijn moeder was.

'Nou, dat mag ik toch wel vragen. Je hebt de laatste tijd nogal wat meegemaakt. Na de dood van je tante heb je niet anders gedaan dan voor je oom te zorgen, je had geen weekend meer voor jezelf. En toen hij eenmaal in die inrichting zat heb je ook nog een sabbatical year opgenomen en heb je je helemaal teruggetrokken in de bush-bush.'

Lotte had wel een beetje gelijk. Ik had me ook vastgebeten in de zorg voor oom Gerhard. Als ik nog denk aan de enorme verzameling schilderijen die her en der door het huis verspreid lagen en die ik allemaal gearhiveerd en gefotografeerd heb. Dan heb ik het nog niet gehad over de schuur vol keramiek en de gigantische verzameling antiquarische boeken, die voor het overgrote deel nog in verhuisdozen zaten. Ik ben er maanden mee bezig geweest om ze geordend in de bibliotheekstellages te krijgen. En die stellages moest ik nog zelf in elkaar zetten ook. Tussendoor had ik de woestenij op het erf aangepakt. Zonder de hulp van de achterburen, Henk en Sandra Lochtenberg, had ik het niet gered. Ik moest tenslotte ook elke dag bij oom langs, die in Instituut Sparrenbos verbleef op de afdeling geriatrie psychiatrie: Boslust nr. 4.

'Krijg ik nog antwoord, of blijf je hier voor je uit zitten staren?'

'Oh, ja, sorry, ik zat even met m'n gedachten ergens anders. Wat was je vraag ook weer?'

'Of je hier blijft of teruggaat naar Amsterdam om je baan bij de bank weer op te pakken?'

Charlotte wist nog helemaal niets van mijn plannen. Tijdens het mountainbiken had ik er wel vaak over gefantaseerd hoe

mijn leven eruit zou zien als ik bleef, dan dacht ik dat ik eruit was, maar als ik in het schemer terugfietste, het zo intens stil was in en rond de boerderij, het erf ten prooi viel aan de herfstwinden die de bomen kaal bliezen, twijfelde ik weer.

Waarom was Willem dan ook weggegaan? Verdorie! Lul! We zouden het samen goed gehad hebben, dat wist ik zeker. Dan waren de herfststormen juist welkom en hadden we 's nachts in elkaars armen geluisterd naar het oergehuil rond de boerderij. Of zaten we 's avonds tegen elkaar aan op de bank, genietend van een glas wijn uit ooms onuitputtelijke wijnvoorraad in de kelder onder de keuken.

'Je oom is nu dood, Puck. Je kunt hier niet in dit gat waar niets te beleven valt dag in dag uit om hem gaan zitten rouwen. Het is maar goed dat volgende week de Kandinsky's geveild worden in Londen. Je gaat toch wel mee, hè? Of laat je mij daar alleen aandarren. Je oom heeft je een vermogen nagelaten, Puck. Besef je dat eigenlijk wel?'

'Ja, natuurlijk besef ik dat. Ik ben niet van gister. En zoals jij denkt dat het hier is, zo is het helemaal niet. Hier heb ik echte vrienden. In Amsterdam heb ik die nooit gehad, behalve jou dan. Maar jij zit tegenwoordig altijd wel ergens in verweggiestan een of andere veiling voor te bereiden. Heb je trouwens nog voorbiedingen binnengekregen?'

'Ja, van twee Arabieren. Ze hebben het zelfs zwart op wit bevestigd. Ik heb ze gezegd dat ze niet de enige bieders waren en dat ze op de veiling bij Sotheby's eventueel hun definitieve bod kunnen uitbrengen. Ik verwacht op zijn minst een opbrengst van vijftien miljoen per schilderij en als het meezit vang je twee keer twintig. Wat hebben de andere schilderijen eigenlijk opgebracht bij Andries Heerink?'

'Tweeënhalve ton.'

'Hm, niet gek. Dat heeft dat mannetje keurig gedaan.'

'En de rest?'

‘De boeken honderdtachtig. En het keramiek zestig.’

Lotte moest lachen en gaf me een high five. ‘Je bent nu al een rijk wijf,’ riep ze met een lange uithaal. ‘En de dood gewaande zoon? Nog steeds dood mag ik hopen?’

‘Nicolaas. Yep, als een pier.’

‘Maar we dwalen af. Ga je nou nog terug naar Amsterdam of niet?’

Als Lotte iets in haar hoofd had, was ze er niet van af te brengen. Ik kwam er niet onderuit. Opeens voelde ik tranen opkomen, ik keek haar zwijgend aan. Ik wou dat ik het wist. Toen ik nog gewoon regiodirecteur was op de bank twijfelde ik nooit, had ik overal meteen een antwoord op, faalde altijd een ander en niet ik. Maar hier in het onthaaste Oosten, waar saamhorigheid en nabuurschap ingeburgerde begrippen waren, het kille individualisme van het Westen een schril contrast vormde, voelde ik me eigenlijk meer op mijn plaats. En toch bekreep me een onrustig gevoel iets kwijt te raken waar ik heimwee naar zou krijgen. Dat gold voor Amsterdam, maar ook voor hier.

‘Ach, lieverd. Daar hoeft je toch niet om te huilen. Je moet gewoon doen wat goed voelt. Je hebt straks geld als water, dan kun je doen wat je wilt. En geloof me, die Willem van jou komt heus wel weer boven water.’

Ze keek me even ondeugend aan: ‘Maar dan moet je wel eindelijk een keer met hem tussen de lakens, anders wordt het natuurlijk nooit wat. Zo’n hengst als Willem heeft dat nu eenmaal nodig.’

‘Ja, hallo, breaky breaky, zo kan ie wel weer, Lotte!’ Met een time-outgebaar onderstreepte ik mijn uitroep. ‘Jij maakt overal een seksorgie van. Ik ben nou eenmaal niet zo van de seks.’

‘Oké, al goed. Mij hoor je niet meer.’

Charlotte stond op en begon met nijdige gebaren de tafel af te ruimen. ‘Ook zoiets, je hebt hier niet eens een afwasma-

chine. Zó niets voor jou. Zó jaren zestig.'

Ik liet haar maar even begaan. Als ze zo was viel er geen zinnig woord met haar te wisselen. Ze had bij haar baas geregeld dat ze samen met Diewe Folkerts, de grote kunstkenner, bij Sotheby's in Londen de veiling mocht regelen. Ze was er speciaal voor overgekomen uit Sydney, waar ze zo langzamerhand haar stek gevonden had. Zonder Lotte waren de twee Kandinsky's nooit ontdekt en voor een paar duizend euro in de veiling bij Heerink meegegaan.

Ze stond met de rug naar me toe af te wassen. Ik sloop naar haar toe, ging achter haar staan, sloeg mijn armen om haar heen, vlijde mijn hoofd in haar nek en drukte haar stevig tegen me aan. 'Hmm, je bent een schat. Misschien hou ik van jou nog wel meer dan van Willem. Jij bent mijn apengatje. Weet je dat ik soms weleens denk dat ik op vrouwen val.'

Ik liet haar gauw los. Geschrokken van mijn ontboezeming griste ik een theedoek van de haak en begon af te drogen.

'Nou, zoek dat dan uit, zou ik zeggen. Dat is tegenwoordig toch niet zo moeilijk, lijkt me.'

Even keek ik naar opzij, maar uit niets bleek enige toenadering. Ik durfde niet goed te zeggen dat ik het met haar wel een keer zou willen proberen.

'Geef mij maar een lekkere harige adonis en het liefst één met een flink exemplaar tussen de benen.'

In één klap tuimelde ik in een diepe ravijn. Ik spande mijn bekkenbodemspieren en het zachte stuwende gevoel in mijn onderlichaam verschoot in een kille kramp, alsof de sluis die ik moeizaam had geopend met een klap weer dichtsloeg.

's Avonds in bed was alles als vanouds. Niet meteen slapen, maar in het donker nog even kleppen. Toen er een stilte viel moest ik het toch kwijt, voordat ze verkeerde gedachtes over me zou krijgen.

'Lotte.'

‘Ja.’

‘Ik val niet echt op vrouwen, hoor.’

‘Weet ik toch, tuthola.’

‘Truste Lotte.’

‘Truste, lieverd.’

Ik luisterde naar de slagregen die in vlagen tegen het dak sloeg en de ruiten van het raam trachtte te doorklieven. Ik trok mijn benen op, stopte een hand ertussen en fantaseerde over Willem. Zijn afscheidsbriefje had ik al wel honderd keer gelezen, elk woord stond in mijn ziel gegrift.

Lieve, gekke Puck,

Misschien dat wij elkaar ooit in een ander leven weer ontmoeten.

In dit leven zijn we van te verschillende achtergrond.

Het zou nooit wat kunnen worden tussen ons.

Als ik bij je ben voel ik dat we bij elkaar horen, maar ook een enorme afstand. Ik kan niet langer in je omgeving zijn, dat is voor mij een te grote kwelling. Daarom heb ik mijn reis vervroegd. Misschien ben ik wel een lafaard.

Dag lieve Puck. Het ga je goed. En misschien denk je nog eens aan me.

Wullem. (zoals jij mij altijd noemt)

Ook het onbeholpen, halfverfrommelde papiertje waarmee oom mij als zijn enig erfgenaam had benoemd, had ik bewaard.

Al mijn toestanden van bezit vermaak ik aan Puck, mijn enige toestandje.

Als ik het herlas welden tedere gevoelens in mij op. Soms wist hij de woorden niet en vulde de leemtes in zijn gedementeerde brein op met het woord ‘toestand’. Je kreeg soms de

raarste zinnen. 'De toe toe toestand van de toestand.' Ik was eigenlijk de enige die hem begreep.

Celine Foudraine, hoofd maatschappelijk werk van Instituut Sparrenbos, had meteen actie ondernomen en ervoor gezorgd dat ooms wens in een testament werd vastgelegd. Dat ik haar ooit als aartsvijand had gezien, kon ik me nu niet meer voorstellen. Na de dood van oom zocht ik haar vaak op in het grote huis in Steenderen. Ze beschouwde me als haar aangenomen dochter. Laatst toen ze jarig was, had ik haar verrast en Janneke Kamminga de psych samen met de verpleegkundigen Els, Nicolette en Simon uitgenodigd. Ze was er helemaal verlegen van. Ze vierde na de brand, waar haar hele gezin bij om was gekomen, nooit meer iets en had zich fanatiek op haar werk gestort.

Als een fata morgana doemden de beelden op, alsof ze als een fluïdum om mij heen zweefden en pas vlak voor het slapen gaan stolden. Dat moment van afscheid, oom die mij een laatste liefdevolle blik gaf, mijn vlecht streelde en de traan van mijn wang wilde vegen. Die uren dat ik met zijn hoofd tegen mij aangedrukt op ons mooie plekje door mijn tranen heen staarde naar de zon die achter het silhouet van de bomen de hemel rood kleurde, en ons op die nazomeravond in serene stilte achterliet. Zo'n mooie hemel heb ik nooit meer gezien. Die hemelse kleurenpracht was er toen alleen voor oom en mij.

'Wil je me even vasthouden, Lotte?'

Charlotte sloeg haar arm om mij heen. Lepeltje aan lepeltje tegen elkaar aan liggend, begon ik onbedaarlijk te huilen. Ik kon gewoon niet meer stoppen.

'Huil maar, lieverd, huil jij maar. Dat is goed voor je.'

Ze streelde zacht met haar vrije hand de haren uit mijn natte gezicht. Eindelijk gooide ik al het leed eruit. Op mijn werk was ik de kille carrièrebitch, niemand mocht mij daar echt. De mannen in mijn leven waren maar in één ding geïnteresseerd.

Pas hier in de Achterhoek werd ik gezien om wie ik als mens was. En door Lotte ook natuurlijk. Lotte was mij door dik en dun trouw gebleven.

‘Zeg maar niets. Jij blijft hier, jij gaat niet meer terug naar Amsterdam. Hier ligt jouw geluk. Wees blij. Je lieve oom heeft je een nieuw leven gegeven. Huil je oude leven er maar uit. En laat mij maar kletsen. Als jij geen man in je leven wilt, dan is dat helemaal jouw zaak.’

‘Ja-a,’ kwam er tussen twee snikken door uit. Charlotte gaf me een kus. Met haar armen veilig om mij heen viel ik in slaap.

Tegen tien werd ik pas wakker. Haar kant van het bed was leeg. Ik rook even aan haar kussen en snoof haar geurtje op. Ik rekte me nog eens goed uit en stapte daarna uit bed. Ik gooide mijn ochtendjas om en schoof in mijn slippers, klakte vervolgens de trap af. In de keuken keek ik vertederd naar het klaargezette ontbijt. Charlotte was nergens te bekennen. Mijn oog viel op het briefje naast mijn bord. Licht teleurgesteld griste ik het van tafel en begon te lezen.

*Goedemorgen lieve Puck,
Je lag zo heerlijk te slapen, dat ik je maar niet wakker gemaakt heb.
Ik moet er echt vandoor om de veiling voor te bereiden.
We mailen of sms'en. See you next week in Londen.
Kusjes xxx.*

PS: O ja, in Londen kopen we zo'n nieuwe iPhone voor je. Die BlackBerry van jou kan dus echt niet meer.

Ik vond het altijd moeilijk om weer afscheid van haar te moeten nemen. Soms vroeg ik me weleens af of zij niet mijn grote liefde was. Zij het met enige gêne liet ik haar soms toe in mijn fantasieën. Dat gaf te denken. Net toen ik mijn stoel naar achter schoof, mijn benen uiteen hield en mezelf wilde aanraken, werd erop het raam van de buitendeur gebonsd.

Ik schrok me werkelijk een ongeluk en viel zowat met stoel en al achterover. Nog geen twee tellen later stapte overbuurman Bannink binnen.

'Ik zeg, goeiendàg buurvrouw, ik heb ow pàd efkes schoonveegt. 't Lei vol mè blàd. Ik kum efkes een bàkske koffie hoal'n. Ast ie bruun is tenminste.'

Ik stond op, haalde braaf een mok en schonk Bannink een kop koffie in. Ik voelde mij wel behoorlijk opgelaten onder zijn gretige blikken, die zich onafgebroken op mijn blote benen richtten. Ik besloot aan de andere kant van de tafel te gaan zitten. Dat was wel raar want mijn bord stond daar natuurlijk niet.

Gelukkig sloeg Bannink zijn koffie in twee teugen naar binnen, stond lachend op, en zei: 'Ik zal oe moar mè rust loat'n. Ik zeg, moj.'

'Moj, meneer Bannink. En bedankt nog, hè.'

'O dà hèt weinig um't lief. Veur oe dut-ik 't groag.'

Toen ik hem uitliet kneep hij in het voorbijgaan even in mijn wang. Ik grinnikte verlegen. Ook al struinde hij te pas en te onpas over mijn erf en begluurde hij me als hij de kans kreeg, als iedereen zoals Bannink was, dan was de wereld een beter oord.

Nadat ik nog twee koppen koffie gedronken had en het ontbijt achter de kiezen, stapte ik onder de douche en liet de stralen in mijn gezicht plenzen.

Charlottes bezoek had er in elk geval voor gezorgd dat ik nu eindelijk een besluit had genomen. Meteen pakte ik mijn telefoon. Bij het intoetsen van het nummer van mijn baas, moest ik even grinniken en dacht terug aan hoe ik mijn vrouwelijke charmes had aangewend om bij de scabreuze bestuursvoorzitter het sabbatical year voor elkaar te krijgen.

Luisterend naar het overgaan van de telefoon voelde mijn maag alsof hij gedraaid zat.

'Met van Beuzekom.'

'Hoi, Peter. Stoor ik?'

'Nee maar... Puck! Dat is lang geleden. Is je geld op? Of zit je om een echte kerel verlegen?'

'Nee hoor, Peter. Die heb je hier in overvloed. Maar waar ik je...'

‘Dat komt later. Vertel! Hoe gaat het met je? Je komt me natuurlijk vertellen dat je weer terugkomt.’

Opeens vloog het me naar de keel. Ik leek wel een paard dat net voor de sprong weigerde.

‘Peter, ik wil graag op korte termijn een afspraak met je.’

‘Dat is goed, meid. Ik wil jou ook wel weer een keertje zien. Wat dacht je van volgende week?’

‘Nee, dan zit ik in Londen.’

‘De week daarop? Zullen we zeggen vrijdag de dertigste? Kom ik met de chauffeur je bij je flatje ophalen, gaan we weer als vanouds een hapje eten in het Amstelhotel. Wat dacht je daarvan?’

‘Leuk, gezellig. Ik zorg dat ik klaarsta. Maar als je het niet erg vindt, ik moet nu echt gaan. Dag Peter.’

Ik moest helemaal niet gaan. Sterker nog: ik had geen moer te doen. Iedereen was aan het werk, behalve Bannink. En ik had er ook geen zin in om bij Joke Schildkamp te gaan koffieleuten, dat deed ik al veel te vaak. Niet dat ze dat erg vond, maar nu ik dan toch besloten had hier te blijven, wilde ik niet afhankelijk zijn van anderen.

Daarom besloot ik maar te gaan mountainbiken, wat moest ik anders. Er viel hier immers niets te beleven.

Stevig doortrappend liet ik mijn gedachten de vrije loop. Wat moest ik in godsnaam beginnen? Ik kon toch moeilijk niets gaan zitten doen, ik was pas drieëndertig. En hoewel ik juriste was, vond ik een advocatenpraktijk opzetten niet echt aantrekkelijk. Bovendien zou ik me dan moeten bijscholen. En om weer bij de bank te gaan werken trok me al helemaal niet. Ik zou eigenlijk veel liever in de zorg iets zoeken.

Mijn gedachten vielen van het ene in het andere uiterste. Een wereldreis maken leek me ook wel wat, maar in m’n eentje... Nee, dat ging het ook niet worden. Misschien moest ik me als vrijwilligster aanmelden bij Boslust nr. 4 en daar ge-

woon meehelpen. Met de patiënten wandelen, of meehelpen ze eten te voeren. En misschien kon ik in financieel opzicht iets voor Sparrenbos betekenen...

Bezweet reed ik het erf op. Er stond een goudkleurige Ford Mondeo op het terrein, maar ik zag niemand. Ik kwakte mijn fiets in de schuur en rende op een drafje naar de voordeur. Binnen zag ik door het achterraam een oudere man in de achtertuin rondlopen. Zijn pak was net zo grijs als zijn haar. Ik opende de keukendeur en stak mijn kop naar buiten. ‘Hallo. Zoekt u iemand?’ riep ik, leunend op de deurknop om niet naar buiten te kukelen.

De man keek meteen om. ‘Dag, mevrouw. Bent u de eigenaar van deze boerderij?’

Ik vond het maar een vreemde vraag en was meteen op mijn hoede.

‘Mag ik misschien even binnenkomen?’ vroeg hij, deed een paar passen naar voren tot hij bij me was en stak zijn hand uit. ‘Mijn naam is Klaas Brunink.’

Hij overhandigde mij zijn kaartje. Er stond in de linker bovenhoek een afbeelding van een geabstraheerd huisje, met eraan de naam van een bouwonderneming: *Pietersen Bouwgroep* en daar weer onder: *Ir. J.M.G.N. Brunink, commercieel directeur*. Het bedrijf was gevestigd in Doetinchem.

‘Mag ik misschien even binnenkomen?’ vroeg hij weer. Hij merkte mijn terughoudende twijfel. ‘Ik heb u een interessant voorstel te doen.’

Mijn nieuwsgierigheid won het van mijn gêne over mijn fietspak en mijn bezwete lichaam. Ik kon toch moeilijk zeggen dat hij maar even moest wachten tot ik gedoucht had. ‘Komt u dan maar even binnen, maar u moet niet op mijn kleren letten. Ik heb net gemountainbiket en zie er niet uit.’

Hij gaf me een ontwapenende lach. ‘Geeft niets mevrouw. U bent nog heerlijk jong. U kunt het nog hebben.’

Wat ik dan precies kon hebben ontging mij. Ik nam maar aan dat hij het als een compliment bedoelde, liet hem binnen en bood hem een plek aan de grote tafel aan.

Hij keek alsof hij net een golf maagzuur had weggeslikt. 'Mevrouw, mag ik alstublieft even van uw toilet gebruikmaken?'

Zo te zien en te horen was de nood hoog. Het toilet in de badkamer was weliswaar dichterbij, maar dat wilde ik graag schoon houden, je kon tenslotte nooit weten met die kerels, dus verwees ik hem naar het toilet in de hal, waar ook een urinoir hing.

Met samengeknepen billen en een hand in zijn kruis schoufelde hij weg. Ik hoopte voor hem dat hij het droog hield tot aan de finish.

Intussen zette ik het koffiezetapparaat aan, ik nam aan dat hij wel een bakkie wilde.

Met een hand onder mijn hoofd zat ik aan tafel te wachten tot hij terugkwam. Na een tijdje hoorde ik de kraan lopen en hem zijn handen wassen. Dat viel me mee. Hij was dus in elk geval geen viespeuk.

'U wilt vast wel een kop koffie?' vroeg ik nadat hij net weer tegenover me was komen zitten en ik weer was opgestaan.

'Nou graag.'

Terwijl ik de koffie in de mokken schonk, begon hij te praten: 'Ja, ik heb prostaatklachten, vandaar.'

Ik zette de mok voor hem neer. 'Suiker, zoetjes en poedermelk staan op tafel.' Hij nipte van zijn koffie, die hij zwart dronk en keek hoe ik een flinke schep suiker in mijn koffie deed. 'U doet nog niet aan de lijn? Niet dat u dat nodig heeft.'

Ik gaf hem een minzaam glimlachje. 'U heeft mij een voorstel te doen?'

'Laat ik u eerst iets over ons vertellen. Wij zijn op zoek naar opdrachten en zoeken naar geschikte grond om bouwprojecten op te ontwikkelen.'

‘Ja ja, en u vindt mijn grond daarvoor wel geschikt?’

‘Mag ik mijn hele verhaal even afmaken, mevrouw, ja, geeft u mij die gelegenheid?’

Hij had opeens een sluwe, kruiperige blik over zich. Het leek mij echt zo’n mannetje dat je met een vlotte babbel wist over te halen. Ik zag aan hem dat hij dacht dat blonde meisie wel effe in te pakken. Opeens vond ik mijn fietspak en mijn staartjes zo gek nog niet.

‘Ons belang is vooral het bouwen van huizen, terwijl de grondbezitter graag een goeie prijs voor de grond ontvangt. Daarom bieden wij aan om samen met ons het project aan te gaan...’ – Hij wachtte even om te kijken hoe zijn verhaal bij mij binnenkwam en of het überhaupt bij me binnenkwam –. ‘We kunnen natuurlijk ook afspreken dat we de grond aankopen en meteen met de eigenaar afrekenen, maar dat levert beduidend minder op.’

‘Ja-a, ja,’ zei ik behoedzaam. ‘En hoe komt u erbij dat deze boerderij te koop is?’

‘Ach, ik heb zo mijn onderzoek gedaan voordat ik hier kwam aanwaaien. De oude heer Brandal is inmiddels overleden, toch?’

‘Ja en...?’

‘Nou, ik heb begrepen dat u de nalatenschap afhandelt.’

‘Klopt ook. U heeft uw huiswerk goed gedaan, meneer eh’ – ik moest even op het kaartje kijken – ‘Brunink.’

‘Nou dan zijn we er toch.’ Hij dook in zijn tas. ‘Kijk, ik heb alvast wat laten tekenen.’ Hij kwam naast me staan en vouwde een plattegrond uit met daarop het terrein van ooms boerderij. Er ging iets dreigends van uit. Ik liet echter niets merken.

‘Ziet u, op deze tekening kunnen we twaalf woningen realiseren.’

‘En waar had u mij willen laten?’

‘We kunnen afspreken dat u de eerste keus heeft.’

‘Tjonge, u heeft echt aan alles gedacht, hè.’

Het leek me beter hem bewondering te tonen dan op de rem te trappen.

Hij keek triomfantelijk op me neer, dus besloot ik ook maar te gaan staan. Tot mijn grote genoegen stak ik net boven hem uit. Ik had de nijging om mijn stiletto's te gaan halen, zodat ik wel een kop groter was.

'Ik zie aan u dat u niet echt enthousiast bent.' Hij haalde meteen twee nieuwe tekeningen uit zijn tas. 'Hier realiseert u slechts vier woningen.' Hij trok die tekening meteen weg zodat de derde tekening zichtbaar werd. 'En hier realiseert u acht woningen.' Dat 'realiseert u' beviel me niet zo. Net of ik al opdracht had gegeven. Het moest niet gekker worden.

'Zoals u kunt zien hebben we bij de laatste twee tekeningen rekening gehouden dat u in de boerderij blijft wonen. Alleen zal er een deel van het voorhuis af moeten om niet te dicht op het achterpad van de nieuwe woningen te zitten. Mag ik even kijken?'

'Gaat uw gang, kijkt u maar rustig.' Ik vond het nu toch echt vermakelijk worden. Ik kon niet zeggen dat ik het een nare man vond. Hij had iets vaderlijks. En ik had wel wat met mannen die iets vaderlijks over zich hadden. Ik hoopte alleen dat hij niet de rest van de dag bleef. Ik keek even op mijn horloge, dat al kwart voor vier aanwees.

Hij opende de badkamerdeur in het smalle gedeelte van de woonkamer. 'Ja, ja,' zei hij. 'En hier is uw slaapkamer?' Hij wierp een blik in de kamer waar ooit tante Gerdien en oom Gerhard hadden geslapen. Het rook er nogal muf, om niet te zeggen dat het enorm stonk. Ik schaamde me dood.

'Nee, ik slaap boven. Hier sliepen mijn oom en tante. Ik ben al een hele tijd niet in deze kamer geweest. Er mag wel een keer gelucht worden.' Meteen gooide ik het zijraam open. 'Poeh!'

Brunink schaterlachte. En ik giechelde met hem mee terwijl ik even schalks mijn ogen dichtkneep en mijn schouders ietsje optrok alsof het ons geheimpje was.

Nadat hij zijn inspectietocht had voltooid, keek hij mij aan alsof hij iets heel grappigs ging zeggen. Ik moest toegeven dat zijn open, brede grijns mij wel bekoorde. Toch bleef ik op mijn hoede, die grijns had ook iets duivels.

Hij liep terug halverwege de kamer tot bij de open haard. 'Tot hier moet het huis gesloopt worden.' Vervolgens keek hij mij triomfantelijk aan. Hij ging helemaal op in zijn eureka-moment.

Ik moest stevig in mijn wangen knijpen om niet in lachen uit te barsten.

Hij zag hoe ik mij inhield. Het liefst wilde ik mijn ogen sluiten, maar dat zou wel heel raar overkomen. Ik wilde hem niet de indruk geven dat ik aan mijn gerief kwam.

Nu werd hij echt koddig en viel even uit zijn rol. Het had iets vertederends te zien hoe hij als een pauw zijn veren opzette. Hij hopste met een smile van oor tot oor door de kamer. Het leek wel een paringsdans om mij het hof te maken.

Hij liep weer naar de tafel en boog zich over de laatste tekening, ging weer staan, stak zijn hand uit en zei: 'Ik heet Klaas, trouwens.'

Blijkbaar hoorde je ter afsluiting van het paringsritueel je voornaam bekend te maken. Ik beet lachend op mijn onderlip. Zijn brede knuist vermorzelde mijn smalle hand bijna.

'Ik ben Puck.'

Hij schudde zo heftig mijn hand dat als hij nog langer mijn arm op en neer pompte er water uit mij zou komen. Ik had namelijk nogal hoge nood.

'Puck dus, nou dat is een aparte naam, Puck. Nog nooit van gehoord eigenlijk, Puck. Goh, hoe kom je op zo'n naam?'

Ik rukte mijn hand los en ging aan tafel zitten, kneep mijn dijen bij elkaar en stak mijn bips naar achter. Zo hield ik het nog wel even vol. 'Tja,' zei ik, 'ik heb hem niet zelf bedacht.'

'Nee,' gaf hij olijk terug. Zijn 'ee' had die typisch afgevlakte

Twentse klank. Het was net of ik naar een sketch van Herman Finkers zat te luisteren.

‘Waar komt u vandaan?’ vroeg ik.

Hij was geboren in Almelo, maar nu woonde hij in Zevenaar. ‘Kunt u dat horen?’

‘Nou een beetje wel.’

‘Goed,’ zei hij resoluut. ‘Ik weet wat ik weten moet. U gaat nadenken, kom ik over twee dagen langs om te vernemen of u geïnteresseerd bent. Ga ik nu nog even een plasje doen, en als u dan ondertussen nog een bakske inschenkt ga ik weer op huus an.’ Hij struinde meteen richting het toilet.

Het liefst was ik gauw naar de badkamer gevlogen om ook mijn blaas te legen, maar om nou samen met een vreemde kerel te gaan zitten plassen, ook al was het dan ieder op een ander toilet, vond ik raar. Dus deed ik braaf wat van mij verwacht werd. Ik vulde zijn mok met koffie.

Duidelijk opgelucht kwam hij weer de kamer in. Wat die kerels hier bezielde wist ik niet, maar net als Bannink, sloeg hij in bijna één teug zijn koffie achterover. Wat we nou precies besproken hadden was mij geheel onduidelijk.

‘Zo, deze laat ik hier.’ Hij vouwde de tekeningen netjes op, legde ze op de hoek van de tafel, haalde vervolgens een dun mapje uit zijn tas en deponeerde dat erbovenop. ‘Hier staan onze voorstellen in, nog niet uitgewerkt natuurlijk, maar dan heeft u een indicatie van wat het allemaal voor u kan betekenen.’

Zoals dat hoorde deed ik hem netjes uitgeleide. Hij pakte mijn hand en begon weer mijn arm op en neer te pompen. ‘Dag Puck, ik vond het gezellig. Hoe was de achternaam ook weer?’ Hij hield op met pompen, zette zijn tas neer, trok me iets naar zich toe en hield zijn hoofd schuin.

Ik keek in een enorm oor, dat hij met zijn andere hand iets naar voren duwde, maar kon mij niet herinneren dat ik mijn

achternaam genoemd had. Ik zag er geen kwaad in hem alsnog te noemen. 'Scheltinga van Beuningen.'

Hij herhaalde mijn naam, ik knikte, hij herhaalde hem nogmaals en liet eindelijk mijn hand los. Bij zijn auto draaide hij zich om en herhaalde hem voor de derde keer, maar nu voluit: 'Puck Scheltinga van Beuningen, toe maar, da's niet mis.'

Hij zwaaide nog naar me, stapte in en reed achteruit het erf af.

Ik liep naar binnen en grinnikte: 'Zo, dat was ome Klaas.'

In de badkamer gooide ik mijn fietskleden uit en ging op het toilet zitten. Eindelijk... 'Maar ome Klaas lijkt me geen *sinterklaas*, oppassen Puck,' mompelde ik voor me uit. Ik moest er zelf om grinniken. Toen ik van het toilet opstond rook ik even onder mijn oksels. Ik draaide de douchekraan open, sloot het badkamerraam, dat nog op een kier stond, rende door de woonkamer en vergrendelde de toegangsdeuren in het halletje bij de keuken. Ze kwamen hier te pas en te onpas binnenlopen. En Bannink zou zo zijn ronde over het erf doen. Hij had mij al eens begluurd toen ik hier pas was ingetrokken.

's Avonds kwam Joke nog langs toen ze de honden uitliet 'efkes kiek'n of alles goed mèt oe war'.

Ik liet haar de tekeningen zien en vertelde haar het hele verhaal.

'Ogodogod, kiek moar ut, loat oe de pis moar neet lauw maken.'

Die uitdrukking had ik nog niet eerder gehoord. Ik gaf haar een joviale por en moest onbedaarlijk lachen. Joke moest er ook wel om lachen. 'Joa 't is good, a'j plat könt proaten, mo'j ut neet loaten.' Toen lagen we allebei in een deuk. Haar honden bekeken ons met een verstoorde blik en trokken hun oren op.

'Ik goat mien kinders uutloaten.' Ze keek haar twee terriërs liefdevol aan.

Het was minder druk dan ik verwacht had op Heathrow. Die- we Folkerts had me laten weten dat er een privéchauffeur me bij de terminal opwachtte om me naar mijn hotel te brengen. 's Middags zou hij me weer ophalen om me naar Bondstreet te rijden, waar ik om drie uur verwacht werd bij de directie van Sotheby's.

Voor mij had Diewe niet zo veel moeite hoeven doen. Eigen- lijk vond ik het maar niks, al die aandacht. Maar zowel Diewe als zijn assistente Bibi zeiden dat ik echt niet kon weigeren. Iemand die twee Kandinsky's laat veilen krijgt nu eenmaal een vipbehandeling. Zelfs Charlotte, die wist hoe ik was, vond dat ik het allemaal maar over me heen moest laten komen. 'Geef je eraan over, meid. Geniet ervan', had ze gezegd. Volgens mij was zij de grootste aanstichter van al die poespas.

Ze had me op het hart gedrukt dat ik niet in een skinnyjeans met hoge laarzen aan kon komen. Alsof ik dat niet snapte. Dus daar zat ik, in een stemmig zwart mantelpakje met een parel- moerkleurig overgooiertje onder het jasje. Het is maar goed dat ik mijn witte bontmantel aanhad, er stond een gure wind. Ik had toch maar laarsjes aangetrokken. Het was al koud ge- noeg in het korte rokje met daaronder alleen een panty. Ik had eigenlijk gewoon laarzen tot over m'n dijen aan willen hebben, brr, wat was het hier koud.

De chauffeur zag me rillen. 'Inside the car it's warm.' Hij hield het achterportier voor me open. Ik voelde me net Grace Kelly, vooral omdat ik mijn haar had opgestoken zoals zij ook wel deed. Ik vond alleen dat ik er wat strenger door werd, en had dus maar een zonnebril in mijn haar gestoken. Achteraf gezien belachelijk, er was hier geen straaltje zon te bekennen, ik liet hem toch maar zitten.

Dat was maar goed ook, want nadat de chauffeur me voor het Westbury Hotel had afgezet, en ik even later de St. George's Penthousesuite binnenstapte, was de bril zeker van mijn neus gevallen als ie daar gezeten had.

The butler die mij naar boven had begeleid legde uit dat hij mijn persoonlijke butler was en dat ik maar naar de receptie hoefde te bellen als ik iets wenste. Hij vroeg of ik iets wilde eten en begon van alles op te noemen. Ik zei dat ik wel twee croissants met boter en jam wilde en thee. Ik had opeens ontzettend trek in thee.

Nadat hij weg was belde ik Charlotte. 'Meid, je gelooft het gewoon niet. Het is werkelijk te gek hier. Wat kost dat wel niet?'

'Daar heb je haar weer, hoor. Wat kost dat wel niet. Mevrouw de bankdirecteur. Wat kan jou dat nou schelen. Sot-heby's betaalt. Het is maar voor drie dagen, dus geniet er nou maar van. Ik zit een paar verdiepingen lager in de goedkoopste kamer. Die van mij is honderdnegenenveertig pond, dat vind ik al heel erg duur. Maar ja, ik ben dan ook maar een gewoon werknemertje. Jij bent de grand lady. Nou meid, ik zie je straks in Bond Street.'

Eigenlijk wilde ik languit in het bad gaan liggen, maar de butler kon zo binnenkomen. Het mag dan honderd keer mijn *exclusive butler* zijn. Ik liep liever niet de kans dat hij mijn rug kwam wassen. Ook aan *exclusive* zat een grens.

Even kreeg ik een slappe-lachkriebel. Waar bleef die butler nou?

Na nog een kwartier uit het raam staren naar het drukke, Londense verkeer, werd er eindelijk op de deur geklopt. En wat ik al vermoedde de butler kwam meteen binnen, met een karretje. Hij reed naar de serre, zette alles op de glazen tafel neer, draaide zich om en vroeg of alles naar wens was. Ik duwde hem gauw vijf pond in zijn hand. Zonder blikken of blozen

nam hij zijn fooi aan. Misschien was het wel veel te weinig. De volgende keer moest ik hem maar een tientje geven.

Languit liggend in bad fantaseerde ik over wat mij allemaal te wachten stond. Normaal gesproken wilde ik altijd precies weten waar ik aan toe was en de regie in eigen hand houden, maar dit avontuur had toch ook wel iets. Ik besloot het maar over me heen te laten komen.

Om tien voor drie belde de receptie: de auto stond voor.

Beetje belachelijk was het wel, Sotheby's lag op loopafstand. Maar toen ik buitenkwam was ik toch wel blij dat de chauffeur het achterportier voor me openhield. Het was nog guurder dan vanmorgen.

Nadat ik onder de grote, zwarte luifel van Sotheby's naar binnen gelopen was, werd ik in de hal opgevangen. Diewe Folkerts en Bibi zijn assistente, Charlotte en twee directieleden van Sotheby's vormden een heus ontvangstcomité.

Een soort butler nam mijn jas aan. We volgden de directeurs naar een zaaltje. Ik kwam terecht in het meest uiteenlopende gezelschap dat ik ooit had gezien. Donkere mensen in kaftans, Arabieren ook in lange gewaden, Indiërs met tulbanden en daar tussendoor het soort mens waartoe ik behoorde, behalve dan dat ik hoopte dat ik niet zo kakineus en uit de hoogte keek als de dames die hen vergezelden.

Een butler in livrei bood me op een zilveren dienblad een glas champagne aan. Vrijwel meteen duwde Diewe een hand in mijn rug en loodste mij richting een Arabier. 'Your highness, may I introduce lady Scheltinga van Beuningen, she's the owner of both the Kandinsky paintings you're interested in.'

De mans bijna zwarte ogen leken te smelten toen hij mijn hand kuste. Ik moest toegeven dat hij mij ook kippenvel bezorgde en mijn onderbuik meteen liet vlinderen. Wat een prachtige man. Zulke mannen had je bij ons niet. Ook de twee

lichtgesluisde, lange vrouwen op de achtergrond die mij be-
minnelijk toeknikten, konden zo uit een sprookje zijn wegge-
lopen. Ze waren werkelijk beeldschoon.

Ik had niet lang om erover na te denken. Diewe duwde mij
alweer naar de volgende gast. Ze waren allemaal even indruk-
wekkend. Alhoewel ik voorgesteld werd als *business banker* en
owner of a huge art collection, voelde ik mij een provinciaal in dit
exclusieve gezelschap.

Charlotte nam me even apart. 'Hé Puck, het overvalt je mis-
schien allemaal een beetje, maar we moeten je natuurlijk wel
goed presenteren, dat begrijp je toch ook wel. Als ze in de ga-
ten krijgen dat dit zo'n beetje alles is wat je bezit, bieden ze ver-
onder de prijs. Wij hebben je in de markt gezet als een dame
van adel die over een aanzienlijk vermogen beschikt.'

'Okééé, ik snap um,' riep ik uit. 'Gaat helemaal goed komen.'
Ik rechtte m'n rug, nam en passant een nieuw glas champagne
van de zilveren schaal die toevallig voorbijkwam.

De butler vertrok geen spier, maar zijn ogen lachten mij toe,
zo van: 'toe maar, meid, geef ze van katoen'.

Vanaf dat moment maakte ik met zowat iedereen een praatje,
en woonde ik niet langer op een boerderij, maar op een land-
goed. Bezat ik niet langer een paar schilderijen, maar een col-
lectie. Was ik niet langer de dochter van een accountant, maar
erfgenaam uit een oud adellijk geslacht. Dat was niet eens zo
heel ver bezijden de waarheid. Mijn vader had dat eens uit la-
ten zoeken.

Vooraf van de Van-Beuningenkant is veel bekend en gaat
terug tot in 1369. De Van Beuningens bezaten een bescheiden
kasteeltje in de buurt van Nijmegen. Lodewijk van Beuningen
had maar één dochter, Anna. Zij trouwde met een vermogend
rentmeester ene Frits Scheltinga. Lodewijk gaf hem toestem-
ming, mits de naam Van Beuningen zou worden toegevoegd
aan zijn naam. Op voorspraak van Lodewijk van Beuningen